

VALÉRIA OSZTATNÁ STRATENÝ SVET

VYDALO MEA2000 o.z.

© Všetky autorské práva sú vyhradené

ISBN 978-80-89515-94-3

VALÉRIA OSZTATNÁ

Stratený svet

Autorka: Valéria Oszatná

Grafická a technická spolupráca: Tomáš Lackó, Kristián Kitlei,
Edícia: MEA 2000 o.z. – Mladá Éra Autorov nového tisícročia

Autorské práva vyhradené

ISBN 978-80-89515-94-3

V e n o v a n i e

T Ú T O K N I H U V E N U J E M
V Š E T K Ý M Ľ U Ď O M , K T O R Í
M A P R I P Í S A N Í
P O D P O R O V A L I
A P O M Á H A L I M I .

(autorka)

P r e d s l o v

Ten, kto si prečíta pozorne túto knihu, možno pochopí tajomstvo života. Dej je vymyslený, akékoľvek podobnosti sú vylúčené.

Život môže byť krásny, ale na druhej strane aj veľmi krutý. No pre toho, kto len zo žartu miluje je ľahký, ale pre toho, kto miluje vážne, býva plný klamstiev a prekážok.

P r o l ó g

V priestrannej záhrade sa hral chlapček s dievčatkom. Zrazu dievčatko spadlo a chlapček jej pofúkal zodreté koleno. Dievčatko ho obdarilo krásnym úsmevom a utrelo si slzy. Potom sa chytily za ruky a šťastne odcupotali za svojím snom.

Diana Gantová zalapala po dychu. Rozhliadla sa okolo

seba. Pravá strana postele, na ktorej spával David, bola prázdna. Diana usúdila, že už dávno odišiel do práce.

Zamyslela sa. Myslela na to, ako sa spoznali.

David Panters bol krásny muž. Vždy, keď sa pozrela do jeho veľkých hnedých očí, uvidela neskrývanú túžbu.

Túžbu po niečom nepoznanom, neznámom.

V deň ich stretnutia jej pripadal ako Boh. Bol krásne mokrý, práve sa vynoril z mora na Kanárskych ostrovoch, kde bola na dovolenke. Pozrela na neho a v tých hnedých očiach spoznala starého priateľa z detstva.

„Ahoj David. Si to skutočne ty?!“

„Gantová!? Čo tu hľadáš?“

„Som tu na dovolenke. A ty?“

„Aj ja. Pod', tak dávno som Ťa nevidel...“

Išli do baru. Bol taký krásny a iný. Naposledy ho videla pred tromi rokmi. Vtedy sa rozišli. Bola to Davidova chyba, našiel si inú. Dianu to veľmi ranilo, ale čas všetko zahojil. No zabudnúť sa nedalo, veď on bol prvý.

David urobil vtedy veľkú chybu, ale doteraz si to neuvedomoval. Už Ťutoval. Aj ona sa zmenila.

Krásne hnedé vlasy jej viali okolo tváre, jej zelené oči sa trblietali, tvár sa usmievala a on si pomyslel, či by u nej ešte niekedy mohol mať šancu.

Diana mala srdce ako zvon. Už mu všetko odpustila.

Minulosť uzavrela ako veľkú knihu a žila len pre prítomnosť. No David v nej vyvolal staré spomienky, spomienky na minulosť. Pár krát sa pozrela na jeho plné pery a zatúžila znova pocítiť ich chuť. A David bol na tom tak isto.

Keď sa ich pery opäť po dlhom čase spojili, obaja mysleli na jedno: „Teraz je to už navždy!“

Odvtedy prešli dva roky, David vyštudoval vysokú školu a ako dvadsaťtri ročný si vytvoril svoju vlastnú advokátsku kanceláriu. Diana sa v nej zamestnala ako Davidova sekretárka.

Pri dverách zazvonil zvonček. S námahou vstala.

„Kto to môže byť v sobotňajšie ráno?“ - pomyslela si.

Vyšla zo spálne a zamierila ku kúpeľni. Pozrela sa do zrkadla:

„No ja ale vyzerám...!“

Po prehýrenej noci to mohla čakať. Včera boli oslavovať s Davidom ich dvojročné spolužitie a obaja vypili viac šampanského, ako čakala.

Prešla cez obývačku zariadenú v staromódnom štýle, a vyšla cez schody dole. V predsieni kopla o veľkého umelého medveďa.

„Sakra!“ - zakliala.

Keď otvorila, vo dverách stála Betty, jej dlhoročná priateľka.

„Ahoj. Prišla som ti porozprávať ako bolo v Austrálii.“

„Čau. Pod' dnu.“

Betty bola blondínka s belaso modrými očami, zamestnaná ako sestrička na detskom oddelení. Vždy, keď sa rozovorila, nevedela kedy prestať.

„Predstav si – sedela som na pláži, na horúcom piesku v bikinách, krásne opálená a on tam prišiel. Prišiel ku mne! Vieš si to predstaviť?“

„Kto?“

„No on! Mike!“

„Nie, Betty nie! Nehovor, že si sa tam stretla s nejakým Austráľčanom! S černochoom?!“

„Nie, nie je černocho. Je mulat. A je taký krásny, že by som ho najradšej vybozkávala. A čo je na tom najlepšie?“

„Čo?“

„Pozýva teba s Davidom dnes na večeru.“

„Čože?! Ved' nás ani nepozná. Čo keď spolu nebudeme vychádzať?“

„Čo by ste nevychádzali! No tak Didi.“ - zaprosíkala Betty.

„Nuž Dav...“ - nedopovedala, lebo vo dverách sa objavil David.

„Na čom sa hádate?“ - spýtal sa.

Diana práve chcela vysvetliť Betty, že to asi nebude dobrý nápad, lebo David nemá rád ľudí inej rasy. Nie, nieže by bol rasista, ale jednoducho s nimi nechce mať nič do činenia.

„No vieš“ - začala Diana.

„Betty stretla v Austrálii jedného muža a on nás pozýva dnes na večeru. Ja som jej hovorila, že to nie je veľmi dobrý nápad, veď nás ešte ani nepozná, ale...“

Nedopovedala.

David ju pobožkal a povedal:

„Dobre Betty. Povedz tomu fešákovi, že pozvanie prijímame.“

Mike Amsterdam bol vysoký štíhly muž s čiernymi krátkymi vlasmi a takými čiernymi očami, že ani jeden z nich nevidel také tmavé oči ešte nikdy predtým.

Bol veľmi milý a zábavný. Všetky Dianine starosti o tento večer pominuli, keď jej David zašepkal: „Veď nie je ani taký tmavý.“

Po celý čas sa rozprávali, bavili sa a všetko možné pooslavovali. David si najprv myslel, že to bude nudný večer, ale nadržanom, keď sa vracali domov, mal celkom opačný názor.

Od toho večera sa títo štyria ľudia stali najlepšími priateľmi.

Diana s Davidom o svadbe ešte nehovorili. A keď sa Diana pár krát hlasno zamyslela nad budúcnosťou, David radšej prehodil tému. Diana pomaly vycítila, že s Davidom niečo nie je v poriadku. Bol ako vymenený. Občas jej povedal jedno nevinné slovo, alebo z neho cítiť iba niečo, čo sa nedá prirovnať k láske. Pracoval už aj v sobotu, práca ho celého pohltila, na Dianu už nemal čas. A ju to veľmi ranilo. Bola bez nálady, mala pocit, akoby umierala.

Jedného dňa David nešiel v sobotu do práce. Diana mu to uštipačne podotkla a David sa na ňu oboril. Neprestával, ani keď zbadal, ako sa na neho pozerá. A ona sa mu márne snažila niečo vysvetliť.

Zo strachu z toho, že ju udrie, odišiel a zabuchol za sebou dvere.

David nikdy nebol takýto, vždy ju miloval a dával jej všetku svoju lásku. Bol k nej milý a pomáhal jej vo všetkom. A ona mu verila. Verila mu po celý čas, milovala ho a myslela si, že zostanú navždy spolu. Ale dnes sa všetko zmenilo. Celý jej vysnívaný svet padol behom pár minút. Trosky šťastia sa zmenili na trosky nešťastia a ona cítila, akoby sa utápala.

David prišiel domov okolo polnoci, keď už Diana spala. Sadol si vedľa postele a nechápal, nechcel pochopiť, čo sa to s nimi stalo. Ešte, keď boli malými deťmi sa zvykli hrať na mamičku a otecka.

Vtedy by David dal všetko za to, aby sa ich detské sny niekedy, ďaleko v budúcnosti splnili. Ale teraz, čo sa stalo?

Prechádzal sa po byte, po tom byte, ktorý si kúpili za svoje ušetrené peniaze. Aj on bol súčasťou ich detských snov.

V obývačke zapol televízor, ale vzápätí ho vypol.

Nechcel zobudiť Dianu, chcel zostať na chvíľu sám so svojimi myšlienkami. Zatvoril oči a vybavil sa mu obraz priestrannej lúky spreď siedmich rokov.

Dianu vtedy pozval na to miesto s tým, že si urobia taký malý výlet v dvojici. A ona súhlasila.

Napchávali sa hroznom, šantili a bláznili sa. Boli sami.

Len oni dvaja a svet okolo nich. David bol celý vzrušený od očakávania ako sa tento deň skončí. Keď už nevládal ďalej čakať, zobral Diane nedojedený stravec hrozna a začal ju nežne bozkávať po tvári. Jeho bozky boli jemné a ľahké.

Pomaly prechádzal k jej ústam. Keď sa ich dotkol, striaslo ho. Srdce mu bilo ako umieráčik, myslel si, že mu už-už vyskočí z hrude. A Diana bola na tom tak isto. Keď ju bozkával, cítila, akoby bola v siedmom nebi. Jeho krásne ruky blúdili celým jej telom. V tej chvíli si nič iné neželala, len aby sa tento deň nikdy neskončil.

Pomaly sa začali vyzliekať. Ich ruky boli ešte nešikovné, ale vedeli, že po čase sa všetko naučia. Smiali sa, bozkávali a navzájom sa hladkali. Nehanbili sa, nemali zábrany, veď práve smiech bol ten, ktorý im ich pomohol prekonať. Bolo to také krásne...

Keď ju držal v náručí, cítil jej prsia na svojej hrudi, keď cítil jej pevné boky a ústa, ktorými ho bozkávala, všetko sa pred ním zahmlilo.

A keď do nej prvý krát vnikol, už obaja na nič nemysleli. Znova a znova do nej vnikal a obaja pochopili, že sa práve teraz priblížili o veľký kus k dospelosti.

David si vzdychol:

„Bolo to také krásne...“ - a vzápätí dodal - „ale niečo sme stratili.“

Diana, keď sa zobudila, našla Davida vedľa seba.

Navonok spal celkom pokojným spánkom – na rozdiel od nej.

Už sa na neho nehnevala. Hnev ju prešiel a cítila len smútok. Smútok nad tým, že sa nemohla zbaviť pocitu, že znova zostane sama. Spomenula si na ten deň spred štyroch rokov, keď ju David opustil za inú. Tak veľmi ju to bolelo. Vtedy mu želala, aby raz vedel, ako láska bolí. No hneď vzala svoje želanie späť, lebo aj napriek tomu, čo jej urobil, nechcela, aby trpel, chcela, aby bol šťastný. Veľmi ju to ranilo. Rany jej krvácali, ale on to nevidel. Vtedy si myslela, že keď ju nechá tá, za ktorú ju opustil, vráti sa k nej späť a na všetko zabudnú. Ale nestalo sa tak. Vždy si našiel inú a s ňou udržiaval len slabý kontakt.

Keď ho potom stretla pred dvoma rokmi, stála a pozerala sa na neho, nevládna pohnúť sa, akoby ju zasiahol blesk. Vtedy si povedala, že ho už nikdy nenechá odísť. Ale ako sa zdalo, ich láske prichádzal koniec a Diana sa s tým nedokázala nijako zmieriť. Bála sa toho.

Keď sa napila, ľahla si späť do postele, v ktorej ešte stále tíško spal David.

David otvoril oči a pozrel sa na hodinky. Ukazovali dve hodiny nad ránom. Otočil sa k Diane a pozeral na ňu. Bola taká krásna a nevinná. Mala všetko, čo žena by mala mať. Bola stelesnením jeho idolu, ale on predsa nedokázal pochopiť svoje city – túžil po nej, chcel ju mať pri sebe, no chcel aj inú. Teraz, ako tak na ňu pozeral, ledva dokázal udržať svoju túžbu. Zdvihol ruku a chcel sa dotknúť jej tváre. No vzápätí si to rozmyslel. Nie, nemôže znovu začať. Odtiaľ, kde sa dostal, už niet cesty späť. Keby teraz prejavil k Diane nejakú nežnosť, opäť by sa zaplietol do siete citov, ktoré by nedokázal udržať na uzde.

Nie, to si nemôže dovoliť.

Diana sa pomrvila, otvorila oči a zbadala Davida, ako upiera zrak na jeden bod, ktorý sa zdal byť tak ďaleko...

Priam cítila silu jeho mysle, cítila, ako nad niečím úpenlivo rozmýšľa. Cítila, že myslí na budúcnosť.

Zrazu sa všetko zahmlilo. Akoby šedá tma vstúpila do jej života. Pomaly rozoznávala črty svojej kuchyne. Stála vedľa Davida a plakala:, čakala, kedy jej utrie slzy z tváre, čakala, kedy ju pobožká. On však nič také neurobil. Len sa nežne usmial, pohladil ju po tvári a potom ho stratila z dohľadu a už ho nevidela. Nádherná rozlúčka...

Zrazu sa zobudila. Vstávala na príjemnú vôňu raňajok a kávy. Bola akoby medzi snom a skutočnosťou. Jej sen bol taký živý, akoby bol predzvesťou niečoho zlého.

Obliekla si župan a prekvapená zastala v kuchyni. Oči upierala na kuchynskú linku, pred ktorou stál David.

Myslela si, že znovu sníva.

Uštipla sa do ruky a zistila, že to nie je sen. Kuchyňa je skutočná, raňajky sú skutočné, David je skutočný. Všetko je skutočné a také krásne. Akoby sa práve zobudila zo zlého sna.

„David?! Ty si ma ale prekvapil!“

David sa otočil, pozrel na ňu. Videl ako žiari a nechcel jej zmariť ten šťastný úsmev na tvári, ale vedel, že bude musieť.

„No, povedal som si, že pripravím raňajky a porozprávame sa.“

„Dobre. Len sa prezlečiem.“ - súhlasila a už nemyslela na nič zlého.

Keď vstúpila do sprchy, aby sa rýchlo osprchovala, padol jej zrak na stolík umiestnený oproti veľkému pozlátčenému zrkadlu. Ležala na nej jedna červená ruža. A ako krásne voňala! Rýchlo sa osprchovala a vošla do kuchyne. Postavila sa vedľa stola, za ktorým už sedel David.

„Didi, potrebujeme sa porozprávať.“

„Díky za ružu. Je krásna.“

„Diana, prosím ťa, sadni si!“

Diana vycítila, že niečo nie je v poriadku. Nevedela, či sa má smiať alebo plakať. Jeho krásne oči sa na ňu pozreli a ona sklonila hlavu. Ale jeho pohľadu sa nedalo uniknúť, musela sa aspoň na chvíľu pozrieť do jeho veľkých hnedých očí. Začal:

„Didi, ja..., ani neviem, ako mám začať. Vieš, že by som ti nemohol nikdy klamať a ani nechcem. Ja..., od malička by som ti zniesol aj modré z neba, urobil by som všetko, čo by som ti na očiach videl. Viem, že s tým, čo ti teraz poviem, ti spôsobím veľkú bolesť.“

Možno ma znenávidíš..., a možno to by bolo aj najlepšie riešenie. Ale napriek všetkému, napriek všetkým krásnym chvíľam, ktoré sme spolu zažili a ešte by sme mohli spolu aj zažiť, sa už nemôžem ďalej pretvarovať, akoby sa nič nebolo stalo.“

Na chvíľu sa odmlčal, odpil si z kávy a pokračoval:
„Nemôžeme ďalej dávať najavo, že je všetko v poriadku. Obaja vieme, že ako čas plynul, čoraz menej sme si mali povedať. A nakoniec sme sa dostali až sem. Prechádzame vedľa seba, akoby sme boli len obyčajné tiene. Robíme hlúpe grimasy, len aby sme sa necítili tak trápne. Sme ako dvaja cudzí ľudia, ktorí sa až príliš dobre poznajú na to, aby boli cudzími.“

Diana odvrátila zrak. Už vedela, čo chce David povedať. Jej obavy sa naplnili. Cítila, že život sa jej rúti, ako keď fúkneš na postavený domček z kariet.

„Didi, prosím ťa, uľahči mi to!“

Jeho láska bola zradná.

„Máš inú.“

V jej hlase bolo počuť nádej, že povie:

„Nie, hlupáčik, milujem ťa. Toto je len hra.“ - no márne na to čakala.